

— продума пѣтелътъ и отпусна жално криле надолу. — Какво да правя сега?

— Бѣгай! — посъветва го врабчето, — нали знаешъ, че Стоянова майка плаче, а Бѣжанова майка не плаче.

Дѣдо Митрофанъ трѣгна да си точи ножа и заржча на баба Митрофанка да хване пѣтела. Баба Митрофанка натроши царевични зърна въ полата си и ги изсипа предъ курника. Следъ туй отнесе голѣмото корито и го подпрѣ полуизправено съ една тояжка. Долния край на тояжката завърза съ дълго вѣже, проточено до нѣния прозорецъ. Следъ като свършитая работа, хитрата бабичка отвори врачката на курника и отиде къмъ прозореца. Хвана другия край на вѣжето. Щомъ пѣтелътъ се наврѣ да кълве зърната, тя ще дръпне вѣжето, тояжката ще падне, и коритото ще похлупи пѣтела.

Но пѣтелътъ разбра изматата. Той бѣше по-хитъръ отъ баба Митрофанка. Показа си главата, разпери криле и се дигна къмъ високата топола,

която се бѣше възправила като огромна бѣла свѣщъ надъ черквата. Кацна на самия връхъ и тамъ се сгуши. Тогава баба Митрофанка плесна съ ржце, разлюти се, грабна секирата и нагази въ снѣга между каменнитѣ кръстове. Отиде да сѣче тополата.

— Скоро да слизашъ, — викна тя на пѣтела, — или ще отсѣка тополата!

— Отсѣчи я де! — отвърна пѣтелътъ. — Акояотсѣчешъ, тя ще падне върху черквата, черквата ще затисне попа, а тебе ще те изпратятъ въ тъмницата.

Баба Митрофанка не разбра какво ѝ говори пѣтелътъ, удари два-три пжти съ секирата и се замисли. Постоя малко подъ дървото и като ѝ помръзнаха ржцетѣ — бързо се прибра въ кжщи и подгони котката съ рѣжена. Върна се дѣдо Митрофанъ, зацани се съ юмръкъ на пѣтела и слѣзе къмъ кръчмата да си подслади съ винце огорчената душа. Прибра се късно. Би камбаната за вечерня и легна да спи. И нали бѣше посрѣбналъ — сънътъ

